

Ἡ ἄνοιξις.

1.
Ὡ ἄνοιξις ὥρατα,
ὦ ἄνοιξις τερπνῇ,
ἡ θελκτικὴ σου θέα
στον Πλάστην μ' ἀνυψῶ.
Οἱ κῆποι μας ἀνθίζουν,
ὁ οὐρανὸς γελᾷ,
οἱ κάμποι πρασινίζουν
ἡ φύσις μεδιᾷ.

2.
Ἡ ἄνοιξις στολίζει
τὰ πάντ' ἁρμονικᾶ,
κί' ὁ Ζέφυρος δροσίξει
φυσῶν, φυσῶν γλυκᾶ,
Καὶ τᾶκακα ἄρντα
πετοῦν μετὰ χαρᾶς,
καὶ τὰ μικρὰ πουλῖα
πετοῦν στὰς φωλεάς.

3.
Ἀθῶος ὡς τὸ ἄνθος
ἄς γείνω καὶ ἐγὼ,
γλυκὺς καὶ χωρὶς πάθος
εἰρηνικᾶ ἄς ζῶ,
Θεόν, γονεῖς, πλησίον
ἄς μάθω ν' ἀγαπῶ,
κί' ὡς τᾶκακον ἄρνιον
μηδὲν ἄς ἐνοχλῶ.

4.
Τὸ ἔαρ κελαδοῦσι
τάβῳα τὰ πτηνὰ
καὶ οὕτως ἐξυμνοῦσι
τὸν Πλάστην των γλυκᾶ
κ' ἐγὼ ἄς ἐξυμνήσω
τὸ ἔαρ τὸ τερπνόν
καὶ ἄς δοξολογήσω
τὸν Ὑψιστον Θεόν.
(Μέντωρ.)

Ἡ συστατικὴ ἐπιστολή.

Δύο μικροὶ παῖδες ἴσταντο ἡμέραν τινὰ πλησίον μᾶς
θύρας, ὄντες περίπου τῆς αὐτῆς ἡλικίας· ἀλλὰ ὁ εἰς
ἦτο λαμπροενδεδυμένος, ἐν ᾧ ὁ ἄλλος ἐφόρει ἐνδύ-
ματα πενιχρά καὶ ξεσχισμένα.

— «Δὲν ἔχεις καλλίτερα φορέματα, Βενιαμίν;»
ῥώτησεν ὁ καλοενδεδυμένος παῖς.

— «Ὁχι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

— «Καὶ διατί δὲν ἀγοράζεις καλλίτερα φορέματα;»

— Διότι δὲν δύναμαι, ἐπειδὴ χρήματα δὲν ἔχω
καὶ ἐργασίαν δὲν δύναμαι νὰ εὑρω, ὥστε δι' αὐτῆς νὰ
ἀποκτήσω τὰ ἀναγκαῖα χρήματα.

— «Λυποῦμαι πολὺ διὰ τοῦτο, εἶπεν» ὁ Ἰωάννης·
ἔπειτα ἀλλάξας τὴν ὁμιλίαν, «Θαδπάγης τὴν ἐρχομένην
ἐξαμηνίαν εἰς τὸ σχολεῖον;» — ῥώτησεν.

— «Ὁχι, Ἰωάννη,» ἀπεκρίθη ὁ Βενιαμίν, «θα προ-
σπαθῶ νὰ κάμω, τι δυνθῶ διὰ νὰ καλλιτερεύσω
τὴν κατάστασίν μου. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ
σχολεῖον· ἀλλ' εἶμαι ἤδη ἄρκετὰ μεγάλος καὶ πρέπει
νὰ φροντίσω νὰ ἐξοικονομῶ τὰ ἐξοδά μου, διότι οἱ γο-
νεῖς μου εἶναι, ὡς γνωρίζεις, πτωχοί.»

— «Λυποῦμαι πολὺ διὰ τοῦτο, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἰωάν-
νης· καὶ μὲν χαίρω, ὅτι ὁ πατήρ μου εἶναι εἰς καλλι-
τέραν κατάστασιν ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου, ἀλλὰ τοῦτο δὲν
με κάμνει νὰ ὑπερηφανεύωμαι. Ἡ ὑπερηφανία εἶναι
ἁμαρτία. Ὁ Θεὸς σὲ ἔκαμεν ἐπ' ἰσῆς καλὸν ὡς ἐμεῖ,
ἀν καὶ τὰ φορέματά σου εἶναι ξεσχισμένα.»

— «Ὁ Βενιαμίν ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ μικροῦ τοῦ
φίλου Ἰωάννου, ἐν ᾧ δάκρυα ἐπλήρωσαν τοὺς ὀφθαλ-
μούς του.

— «Σὺ ἐξάθης πάντοτε καλὸς εἰς ἐμεῖ, Ἰωάννη,» εἶ-
πε μετὰ συγκινήσεως· ποτὲ δὲν με περιεφρόνησες, ποτὲ
δὲν με περιεγέλασες διὰ τὰ κουρελιασμένα μου φορέ-
ματα, καθὼς ἄλλα παιδιά· ἀλλὰ πάντοτε μὲ συνανε-
στράφης καὶ μὲ ἐπῆρες εἰς τὴν οἰκίαν σου. Ἄν ὁ Θε-
ὸς μᾶς ἀφήσῃ νὰ ἀνδρωθῶμεν, ἐλπίζω νὰ σὲ πληρώ-
σω δι' ὅλας τὰς καλωσύνας σου, Ἰωάννη.»

— «Ἄφες αὐτὰ τώρα, Βενιαμίν, καὶ ἄκουσε τί σκοπεύω

νὰ κάμω. Ἐχω ἓνα θεῖον, ὁ ὁποῖος εἶναι γεωργός·
χρειάζεται δὲ ἐν παιδίον διὰ νὰ τὸν βοηθῇ. Πῶς σοὶ
φαίνεται; θέλεις νὰ ὑπάγῃς νὰ τὸν βοηθῇς; εἶναι καλὸς
ἄνθρωπος καὶ θὰ σὲ δώσῃ καλὸν μισθόν, καλὰ φορέ-
ματα καὶ καλὴν τροφήν.»

— «Πολὺ μὲ ἀρέσει ἡ πρότασίς σου, ἀπεκρίθη ὁ Βε-
νιαμίν, τὴν παραδέχομαι.»

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Βενιαμίν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν
θεῖον τοῦ Ἰωάννου τὴν ἐξῆς συστατικὴν ἐπιστολήν.

«Σεδαστέ μοι Θεε,

Ὁ ἐπιφέρων τὸ παρόν μου γράμμα εἰ-
ναι ὁ φίλος μου Βενιαμίν· εἶναι πτωχὸς
καὶ ζητεῖ ἐργασίαν. Παρακαλῶ, κράτη-
σέ τον καὶ δός του ἐργασίαν.

Ὁ ἀνεψιός σου

Ἰωάννης.»

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἂν καὶ βραχεῖα ἐπέτυχε τοῦ σκο-
ποῦ τῆς καὶ ὁ Βενιαμίν ἔγινε δεκτὸς εἰς τὴν ὑπηρεσί-
αν τοῦ θεοῦ τοῦ Ἰωάννου καὶ ἔμεινε μὲ αὐτὸν ἄρ-
κετὰ ἔτη.

Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν ὁ Ἰωάννης, ὅστις ἡ-
δὴ ἦτον ἀνὴρ καὶ πατὴρ οἰκογενείας, ἐπληροφόρησε
μίαν ἐσπέραν τὴν σύζυγόν του, ὅτι τὸ κατάστημά του
ὑπέφερε τόσας ζημίας, ὥστε ἂν ἐντὸς 24 ὥρων δὲν ἐ-
πλήρωνε δέκα χιλιάδας τάλληρα, τὰ ὅποια ἐχρεώζει,
οἱ δανεισταὶ του θὰ ἔκαμναν κατάσχεσιν τῆς περιου-
σίας του καὶ ὅλη του ἡ οἰκογένεια θὰ ἐρρίπτετο εἰς
τοὺς πέντε δρόμους. «Ἐκρουσα, εἶπε, τὰς θύρας ὅλων
δούλων ἐγνώριζα καὶ κἀνεῖς δὲν φαίνεται εὐδιάθετος νὰ
μὲ δανείσῃ οὐδὲ δέκα λεπτά· ὥστε κατεστράφημεν ἐξ
ὀλοκλήρου!»

— «Ἐχει ὁ Θεός,» εἶπεν ἡ σύζυξ ἡ ἐνάρετος γυνή του·
αἱ ζημίαι προῆλθον ἐκ Θεοῦ, καὶ οὐχὶ ἐκ κακῆς μετα-
χειρίσεως καὶ καταχρήσεως ἰδικῆς σου, καὶ διὰ τοῦτο
πιστεύω, ὅτι Αὐτὸς δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ χαθῶμεν.
Ἰδοὺ μία ἐπιστολὴ ἐπὶ συστάσει, τὴν ὅποιαν ὁ γραμ-
ματοχομιστής μοι ἔφερε σήμερον· ἴσως περιέχει κα-
λὴν ἀγγελίαν.»

Ὁ Ἰωάννης ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν καὶ μὲ τρεμούσας

χειρας ἤρχισε νὰ τὴν ἀναγινώσκῃ. Εἶχε δὲ ὡς ἐφεξῆς :

«Πρὸς τὴν Πρώτην Ἑθνικὴν Τράπεζαν τῆς Φιλανθρωπίας. Πληρώσατε εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ κ. Ἰωάννου Βράση τὸ ποσὸν τῶν δέκα χιλιάδων ταλλήρων καὶ ἀπεράσατε αὐτὸ εἰς λογαριασμόν μου.

Βενιαμὶν Γράντ.»

Ὡς ἦτον ἐπόμενον ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐπλήρωσε δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς συζύγου του, καὶ εἶναι ὥραϊόν παραδειγμα ἀναποδόσεως εὐεργεσίας, ἥτις εἶχεν ἐντελῶς λησμονηθῇ. «Ῥίψε τὸν ἄρτον σου εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μετὰ πολλὰς ἡμέρας θὰ εὕρῃς αὐτόν.» (Ἐκκλ. α. α.)

Προόβλημα.

Χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐνῆ ἡμῖν πλαγιασμένους εἰς τὴν κλίνην, μ' ἐπεσκέφθη ἀνελπίστως ἄγνωστός τις. Ἐφῆρθη δὲ πολὺ ἀγροίκως, διότι χωρὶς νὰ κρούσῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου, καὶ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν νὰ εἰσέλθῃ, τὴν ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν, ἀφοῦ ἐσφύριξε διὰ τῆς τρύπας τῆς κλειδαριᾶς!

Τὸ κακὸν ἦτον ὅτι εἰς τὸ δωμάτιόν μου δὲν συνειθίζω νὰ ἔχω φῶς τὴν νύκτα καὶ λοιπὸν ἦτο πεντασκότιδα, ὃ δὲ εἰσελθὼν ἔνεκα τούτου ἐσκόνταψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μου καὶ ἀνέτρεψε τὰ ἐπάνω αὐτῆς χαρτιά μου — ἔπειτα πατήσας ἐπὶ τοῦ ἐπενδύτου μου, τὸν ὁποῖον εἶχον ἀποθέσει ἐπὶ τοῦ τάπητος πρὶν κατακλιθῆναι, διευθύνθη πρὸς τὴν κλίνην μου καὶ μὲ ἐπλησίασε τόσοσον πολὺ, ὥστε ἤσθάνθην τὴν ἀναπνοήν του ἐπὶ τοῦ προσώπου μου, ἦτο δὲ τόσοσον ψυχρὰ, ὥστε μὲ ἐπροξένησε ρίγος καθ' ὅλον τὸ σῶμα καὶ ἤρχισα νὰ πτερνίζωμαι.

Ἀρχεσθεῖς, ὡς φαίνεται, ἐπὶ τοῦ παρόντος μὲ τὴν ὁποίαν μὲ ἐπροξένησεν ἀνησυχίαν, διευθύνθη πρὸς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἐγένετο ἄφαντος, ἤκουσα δὲ αὐτὸν οὐρλίζοντα ὡς κύων ἔξω εἰς τὸν κῆπον.

«Ἐὰν δύναιτο νὰ ἐξέλθῃ τόσοσον εὐκόλως ἀπὸ τοῦ παράθυρον,» — εἶπα καθ' ἑαυτόν, — «δύναιτο βεβαίως καὶ νὰ εἰσέλθῃ δι' αὐτοῦ,» ὅθεν πηδῆσας ἐκ τῆς κλίνης μου ἔτρεξα πρῶτον μὲν εἰς τὴν θύραν καὶ τὴν ἐκλείδωσα, ἔπειτα δὲ εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔκλεισα καὶ αὐτό. «Τώρα ἂς σφυρῶ ὅσον ἀγαπᾷ διὰ τῆς τρύπας τῆς κλειδαριᾶς,» — προσέθεσα, — «τὴν θύραν ὅμως δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀνοίξῃ, ὥστε ἡλευθερώθην ἀπὸ τὴν παρούσαν του.»

Ἐνῶ δὲ πλαγιασμένους οὕτω πως ἐσυλλογίζομην, αἶφνης βλέπω αὐτὸν ἐξερχόμενον τῆς ἐστίας, ὡς καπνοδοχοκαθαριστής, πλήρης ἀσβόλης, καὶ διευθυνόμενον κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν κλίνην μου. Τὴν φορὰν ταύτην δὲν εὐχαριστήθῃ νὰ πλησιάσῃ τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ ἰδικόν μου, ἀλλὰ μὲ ἔδωκε καὶ φύσημα τόσο

δυνατὸν καὶ ψυχρὸν, ὥστε ἐπάγωσα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μετὰ δὲ τοῦτο ἀνελήφθη καὶ πάλιν ὅπως κατῆλθε μυστηριωδῶς διὰ τῆς καπνοδόχης. Ἀναλαβὼν θάρρος ἐπήδησα ἐκ νέου ἐκ τῆς κλίνης μου καὶ ἔτρεξα πρὸς τὴν ἐστίαν καὶ ἔκλεισα αὐτὴν καλῶς δι' ἐνὸς στρώματος τὸ ὁποῖον ἦτον ἐπὶ τοῦ σοφᾶ μου· «τώρα, φίλε μου,» — εἶπον, — «δὲν θὰ ἡμπορέσῃς νὰ εἰσέλθῃς καὶ μὲ ἀνησυχήσῃς πλέον.» Οὕτως εἰπὼν κατεκλίθην καὶ δὲν ἐξύπνησα πλέον, εἰμὴ ἀφοῦ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος.

Σηκωθείς δὲ παρατήρησα εἰς τὸν κῆπόν μου καὶ εἶδον μὲ λύπην μου ὅτι ὁ καλὸς ἐκεῖνος ξένος, μὴ δυνηθείς νὰ ἐνοχλῇ ἐμὲ, ἐνησχολήθη ὅλην τὴν νύκτα καταστρέφων τὸν κῆπόν μου, μῆλα, ῥοδάκινα, ῥόδα, ἀπίδια καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ φύλλα τῶν δένδρων εἶχον μαδηθῇ καὶ ριφθῇ εἰς τὸ ἔδαφος! Τότε εἶδον τὴν ἀνοήσιαν μὴ ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἐπανορθώσω τὴν ζημίαν.

Ποῖος νομίζετε, μικροὶ μου φίλοι, ἦτον ὁ ἀγροίκος ἐκεῖνος ξένος;

Ἑορτὴ τῆς βασιλείσεως τῶν ὄψεων. — Εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας ὑπάρχουσι πολλὰ φυσικὰ καλὰ, ὡς λ.χ. καλὸν κλίμα, εὐφορος γῆ, ἀφθονία καὶ ποικιλία προϊόντων, ἀλλὰ καὶ πολλὰ κακὰ· μετὰ τῶν τελευταίων συγκαταριθμοῦνται τὰ ἄγρια θηρία καὶ οἱ φαρμακεροὶ ὄφεις, οἵτινες ἐν καιρῷ τῶν ἐτησίων βροχῶν προξενοῦσι μεγάλην καταστροφὴν εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα διὰ τοῦ θανατηφόρου τῶν δαγκάσματος. Χιλιάδες ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν ἀποθνήσκουσι κατ' ἔτος, ἡ δὲ Βρετανικὴ Κυβέρνησις ἔχει ὀρίσει βραβεῖον διὰ τοὺς φονεύοντας αὐτά.

Ἐπὶ τῶν φαρμακερῶν τούτων ὄψεων ἡ ἐσκοτισμένη καὶ δεισιδαίμων φαντασία τῶν ἐντοπίων ἐπλασε θεᾶν τινα, τὴν ὁποίαν καλοῦσι Μανασᾶ Δέβη (θεὰν τῶν ὄψεων) καὶ εἰς αὐτὴν αἱ μητέρες προσεύχονται καὶ προσφέρουν δῶρα ἵνα προφυλάξῃ τὰ τέκνα τῶν ἀπὸ τοῦ δαγκάσματος αὐτῶν. Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς θεᾶς ταύτης αἱ γυναῖκες τῶν χωρίων ἐξέρχονται φέρουσαι ἀνὰ χεῖρας πινάκια περιέχοντα ὀρύζιον, γάλα, καὶ ζάχαριν, ἐλθοῦσαι δὲ εἰς τινα λίμνην προσφέρουν αὐτὰ εἰς αὐτήν. Τούτου γενομένου τρώγουν τὸ ὀρύζιον, τὸ γάλα καὶ τὴν ζάχαριν καί, ἀφοῦ ἐκφράσουν τὰς εὐχαριστίας τῶν εἰς τὴν θεᾶν, ἐπιστρέφουν εἰς τὰς οἰκίας τῶν μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι τὰ τέκνα τῶν θέλουσι προφυλαχθῇ ἀπὸ τοὺς ὄφεις. Ἐπειδὴ ὅμως συμβαίνει κατ' ἔτος πολλὰ παιδιά νὰ δαγκασθῶν, οἱ ταλαίπωροι ἰθαγενεῖς ἀποδίδουν τοῦτο, οὐχὶ εἰς τὴν ἀνικανότητα ἢ ἀβελησίαν τῆς θεᾶς νὰ προφυλάξῃ αὐτὰ, ἀλλ' εἴτε εἰς αὐτὰ τὰ παιδιά διὰ τὴν ἀσέβειάν των